

NËPËR BRIGJET E KUJTESËS

ADEM ZAPLLUZHA

NËPËR BRIGJET E KUJTESËS

Redaktor:
Xhevahir Cirongu,
poet e publicist

Recensent:
Mazllum Baraliu

Lektor:
Veli Veliu

Ballina:
Afrim Shatku

NËPËR BRIGJET E KUJTESËS

ADEM ZAPLLUZHÀ

NËPËR BRIGJET E KUJTESËS

“TREND”
2016

Poeti që shtegton brigjeve të kujtesës

Xhevahir Cirongu
Durrës, shkurt 2015

Duke udhëtuar nëpër fushën e gjerë të krijimtarisë së poetit kosovar, tashmë i mirënjohur dhe i lexuar si në rrafshin gjeografik në të gjitha trevat shqipfolëse; Kosovë, Shqipëri, Maqedoni, Mali i Zi, por ai ka bërë që me poezinë e magnetizuar që i buron nga shpirti të mirëpritet dhe të respektohet edhe në vendet e tjera të Ballkanit, por e në disa shtete të Evropës. Madje, edhe i përkthyer në gjuhët retrospektive në ato vende ku poezia e tij është mirëpritur e lexuar nga lexuesi që e ndjen me shpirt vargun poetik. Vetë poeti nuk kënaqet për ç'ka ka shkruar. Ai merr penën e ulet mbi fletët e bardha duke "mbjellë" farën e vargut të poezisë. Poezia e Ademit të ngroh kur e lexon atë. Ajo ka ndjeshmëri, të jep frymëmarrje, ka vlagun e shpirtit të vetë poetit; dhe si e tillë ajo hyn si valët e padukshme kozmike për te lexuesi. Kohët e fundit u botua edhe një libër me përmbledhje nga gjithë autorët e kudondodhur, të cilët ata kanë sjellë vlerësimet e tyre në këndvështrime të ndryshme vlerësuese rreth poezive të poetit kosovar Adem Zaplluzha. Libri me titull aq domethënës

“Kosmogania e një poeti Kosovar”, është një dëshmi reale dhe si e tillë nuk do komente, sepse poeti ka ngritur “mbretërinë” e tij krijuese letrare me filtrin e punës së vargut poetik. Si rrjedhojë e kësaj, ai rend si një “Marathonomak” duke botuar deri tashmë mbi 130 tituj libra me poezi. Kush është ai poet kaq prodhimtar e cilësor që ka botuar një gamë titujsh librash me poezi!? Askush. Poeti Adem Zaplluzha, jo vetëm në Kosovë, Shqipëri, por ai tashmë është i njohur dhe i botuar edhe nëpër Evropë e gjetkë në mediat e shkruar e atë elektronike. E bëjmë këtë parantezë, sepse poeti është në lëvizje të vazhdueshme, dhe si i tillë sjell për lexuesin e poezisë një libër befasues, me vargje të gdhendura nëpër brigjet e kujtesës së tij. Edhe titulli “Nëpër brigjet e kujtesës” të zgjon vetë kujtesën e ndjenjat e të çon diku larg për të rrokur brigjet e reja të asaj kujtese, që është në rritje dritëjete. Autori e ka ndarë në tre nëntituj këtë vëllim të ri me poezi. Cikli i parë “Një dauille e vjetër”, e dyta “Edhe pas ikjes së yjeve”, e treta “Dryni i heshtjes”. Pavarësisht nga nënndarja, ata kanë një lidhje organike me njëra- tjetrën, të cilat formatizojnë në një të vetme tërësinë e trungut të këtij vëllimi.

“Respekti është gjë e mrekullueshme: Bën që ajo është e shkëlqyeshme te të tjerët, të na takojë edhe neve”. VOLTERI!

Duke marrë shkas edhe nga kjo thënie e Volterit, pra, poezia e Adem Zaplluzhës, tashmë është bërë pjesë shpirtërore e të gjithëve.

Për ta ndjerë vargun poetik, por edhe të ulesh brigjeve të atdheut, të dashurosh malet, lumenjtë ,njerëzit, të afërmit që prehen të qetë në jetëgjatësinë e pavdekësisë nën dhe, poeti e shpreh me dhimbje, por e me krenari dashurinë për njerëzit e vendlindjen. Ky mesazh plot dritë na jepet në gjithë koloritin e poezive të librit që mban titullin “Nëpër brigjet e kujtesës”.

**“Një nga një po më lënë njerëzit
Një mëngjes herët,
Më iku babai pa u përshëndetur!
Po largohen edhe zogjtë mërgimtarë
Vetëm atdheu
Më përshëndet si një nuse besnike”...,**

Poeti fal gjithë dashurinë e tij të brishtë ndaj prindërve. Ai e ndjen dhimbjen e largimit të tyre në çdo sekondë të jetës së tij. Dhimbje në shpirt për babën e nënën zemërbardhë. Zemra e poetit “flet” në çdo çast, saqë e përshkruan edhe me këto vargje, ndryshe s’ka se si të ndodhë ndryshe. Nëpërmjet vargut ai shëron plagët e shpirtit, largon atë dhimbje e mall që i zhurit shpirtin, edhe pse kanë kohë që janë larguar nga kjo jetë. Pra, në vargjet e poezisë, Ademi ka gjetur qetësinë

shpirtërore, por edhe shpresën për jetën. Si rrjedhojë e kësaj kujtese, poeti flet me njerëzit, mbjell dashuri në zemrën e tij , por edhe tek të tjerët. Ai na jep mesazhe të qarta në gjithë vëllimin e paraqitur me këtë sigël buçet poezish: Gjithmonë për poetin dhe lexuesin e vargut të poezisë do çelin bisqe lastarë lumturie.

**“Dikur më vonë papritmas
Më la edhe nëna,
Edhe ajo iku diku pa u përshëndetur!
Më mbetën vetëm degët e gështenjave,
Dhe hija e një molle të vjetër
Që rritet në shpirtin e atdheut
Ju thashë se një nga një po më lënë njerëzit” ...,**

Poeti ngre shumë pikëpyetje me veten e tij, por këto s’janë vetëm pronë e tija, ata janë pjesë edhe e njerëzve të tjerë, të të gjithë shoqërisë njerëzore. Në poezinë me titull “ Edhe perënditë zgjohen nga letargjia”, duket hapur kjo thirrje e brendshme e poetit që na drejtohet me kaq zell për të nesërmen, për atë dashuri të shkrira në një të vetme me trupin e natyrës së atdheut. Ai flet pa pushim me anën e vargut të shkruar, e s’ndalet, por mendon vetëm për të nesërmen më të mirë, që ky rrugëtim të pikëtakohet në brigjet e kujtesës së djeshme e të ardhshme, të rrezatojë si drita e diellit pranveror në çdo zemër njerëzore. Ai fluturon mes malesh me borë, kuvendon me rrjedhën e burimeve, prek degët

e plepit e të lisave nëpër monopate e koriqe, dëgjon këngën e bilbilave në degët e pemëve, por edhe tingullin e çiftelisë e të lahutës në gryka malesh, aty në ato gryka që janë zhvilluar beteja historike për të mbrojtur vatrat tona stërgjyshore, për të mbrojtur atdheun e lirinë nga pushtuesit.

Dashuritë ecin si një e marrë e s'ndalen brigjeve të atdheut, nëpër dallgët e detit Adriatik e Jonian, nga Mitrovica, Presheva, dhe ndalin te kënga e Grykës së Kaçanikut. Pra, vargu ka edhe karakter historik e metaforik. Dhe, poeti Adem Zaplluzha e shpreh kështu me këto vargje në poezinë të titulluar "Edhe perënditë zgjohen nga letargjia".

"Kur dëgjoen kambanat

Zgjohen statujat e fjetura në qytetin tim.

Zgjohen nga psalmet e betejave,

Dhe me orë të tëra nuk i zë gjumi" ..,

"Kur dëgjoen kambanat

Edhe perënditë zgjohen nga letargjia,

Dhe kurrë më nuk bëjnë gjumin gjumë

Derisa s'pushojnë zërat hyjnorë të yjeve" ..,

Pra, nga këto kambana, perënditë zgjohen nga letargjia dhe s'bëjnë gjumë së bashku me yjet në qiellore.

Ndërsa tek poezia **"Një hënë e lodhur"** poeti shpreh shqetësimin se si do jetë e ardhmja e

njerëzimit. Po mbi të gjitha, ai e ndjen në shpirt se diçka nuk shkon në këtë botë kaq të mistershme, saqë i shikon ngjarjet të errëta, se si do jetë e ardhmja e shoqërisë sonë. Metafora e përdorur në poezinë që ka edhe titullin **“Një hënë e lodhur”** e shpreh qartë këtë fenomen shoqëror. Ai pak u beson ëndrrave e iluzioneve fallco dhe të premtimeve të politikës në përgjithësi, saqë edhe hëna të duket e lodhur me atë dritë të zbehur që tregon realitetin, por lë edhe skutave të shpirtit tonë të zbrazët. Çfarë e mundon poetin?

Ai thotë se koha ikën shumë shpejt, pra në kufijtë sa të hapësh e të mbyllësh sytë. Kjo botë ka mistere që neve na rrethojnë në çdo çast. Detyra jonë është ti zbulojmë ato., me qëllim të kapim kohën e humbur për ta jetuar atë sa më mirë, ndryshe e shpërdorojmë kot atë që na vjen një herë në jetë.

**“Për çdo natë një hije e verdhë
Parakalon një njeri i vetmuar,
Pas tij ecin valixhet e zbrazëta
Nga xhepat e shqyera të pemëve
Derdhen kujtimet
Derdhen si dardhat e pjekura nëpër kopshte”**

**Një hënë e lodhur
Llamburit hapësirës se fishkur.,
Nga degët e mjegullave
Shkunden stinët e lodhura
Shkunden të ligat e një kohe të brishtë”.**

...dhe vazhdon më tej tek vargjet e poezisë “I kanë ngrënë deri në rrënjë”, që koha është zverdhur si ato fletët e verdha të pemëve të vjeshtë, që më pas ndryshken mbi shkëmbinjtë e formojnë myshqe të dhimbjes.

**“ Rrasat e kuqe mbi këto çati
Kush e di se nga cili shekull,
E mbulojnë kulmin e dhembjes
I cili nga shirat e rrepta
Është shndërruar në luadhe myshqesh”.**

Ashtu siç kem shtjelluar edhe më lartë, duke qëmtuar vargun e këtij vëllimi në gjithësinë e paraqitur sipas edhe nënndarjes trio, metaforat e shprehur e krahasimet letrare, kanë gjetje të spikatura dhe ato të afrojnë për t’i lexuar deri në fund, të mbajnë të karikuar me frymën e tyre. Pra, kanë fillesa dritëjete, kanë edhe aromë borziloku, të gërshetuara edhe me vargun “Migjenian”. Më konkretisht

**“Një aromë e lehtë borziloku
Kapërcen nëpër shqisat,
E të nuhaturit
Në thellësinë e sterrës
Lëshoj grepin e fatit
Para sysh me paraqiten këpucët e Lulit”.**

(E gjejmë tek poezia “Lëshoj grepin e fatit”)

Por me forcën e penës poeti Adem Zaplluzha na drejtohet neve të gjithëve edhe me këto vargje zëri kambane te poezia “ Që mund të ktheheni një ditë”.

**“Ju përgjëroj mos i prekni fjalët
Mallkimi nuk u përket njerëzve;
Këtë të drejtë
Vetëm njëherë në jetë
E kanë Hyjnitë Dardanë.**

**Kur ikni nga atdheu
Ju përgjëroj me lotin e nënës,
Mos i shkyçni dritat
Lëreni një xixë të vetme në shtëpi
Që të mund të ktheheni një ditë.”...**

Ndalo tek koha jetë! E pse mos t’i buzëqeshësh asaj?! Thyeji plagët e molit . sepse s’mund të shikosh dot sytë e miopisë së vetvetes....! Ai i lutet njeriut të Zotit!? Jeta është e pafajshme, buzëqeshi asaj, dëgjoje këtë zë që vjen nga shpirti, e bardha jetë është si ai lumi, Lumëbardhi atje në Prizren, ku janë eshtrat e të parëve të poetit, të prindërve, por edhe vendlindja e tij që i jep forca kristali jete për ta jetuar jetën, për ti dhënë dorën e përjetësisë bashkëshortes, fëmijëve, nipave e mbesave, pra jo “molit” , por dritës së jetës, pavdekësisë në vargun e poezisë.

**“Ajo sërish pret te moli,
Pret të kthehen anijet e humbura
Pa busull.
Nga sytë e një peshku të verbër
Rrëke pikojnë
Lotët e hidhur të detit”.**

Jeta jonë është si një letër, dhe brenda saj në atë ditar është shkruar historia jonë. Aty në fletët e atij ditari do gesh lumturinë, por edhe hidhërimet që ke kaluar rrugëtimit jetësor. Pikërisht, aty ndalon tek ky stacion edhe vetë poeti kur merr penën e shkruan vargun e poezisë.

Poetin Adem Zaplluzha e gjen të kërrusur mbi tastierin e mediton tek germat e bukura të alfabetit shqip, për të shkruar vargun e ëmbël si mjalti, të gatuar me baltën e kuqe të Dardanisë e të Shqipërisë sonë të dashur. Dhe kjo është e vërtetë si drita e diellit, sepse me punë e mund ai ka botuar këtë seri gjerdani librash deri tashmë. Jeta dhe lumturia për poetin Adem është e barasvlershme me poezinë. “mbi tavolinën e vogël të punës”

**“Çuditërisht vetëm qetësia llamburit
Në këto çaste të vona,
Një mushkonjë e verdhë
Si aeroplan prej një cope alumini.
Fluturon,
Nëpër dhomën time të vogël.**

Librat në raft protestojnë

Sa bukur!

E paskan mësuar lojën e pantomimës

Herë hapen e herë mbyllen

Fletat e ndrydhura të lirikave të Frederikut...”

Sigurisht, poeti ka një thirrje të fuqishme që na bën të gjithëve neve, sepse portat e jetës jenë të hapura. Kështu, ai e shpreh bukur te vargjet e poezisë me titull “ Në zemrën time prej gjaku”.

” Përtej portave të bardha

Ka edhe qindra porta të tjera;

Ti vetëm trokit

Në zemrën tënde prej gjaku.

Do të kuptosh

Se si hapen të gjitha portat e botës”..,

Kur hapet porta e zjarrtë prej gjaku i zemrës, vetëm atëherë ai prush mbetet dhe nuk harrohet lehtë. Syri e shikon, fjala e lexon veshi e dëgjon, sa që vargu i shkruar te ky titull libri “ Njëpër brigjet e kujtesës” gjen strehën e folesë në zemrat tona, dhe aty ndizet zjarri i dashurisë për atdheun.

Dryni i heshtjes

Cikli i parë

NËPËR ZGËRBONJA LISASH FRYNË
VERIU

Është koha e shirave...,
Nëpër zgërbonja lisash frynë veriu,
Pemët e lënduara qajnë me ngashërim
Kjo vjeshtë e sivjetme paska ngecur në baltë.

Ethet e drurëve kurrsesi s'pushojnë
Si mjegullat rënkojnë metaforat,
Ky shi i kaltër i stinës
Sa shumë po i përngjan shpirtit të Jonit!

Ulur mbi kujtimet e mollëve
Njerëzit nga frika i shpikin perënditë,
Përrenjtë s'ndalen duke vërshuar
S'ndalen as vërshimet e mendimet të liga.

Një njeri si një deve e thinjur
Kalon nëpër urat e thyera të qytetit
E shiu i çmendur nuk din të ndalet
Nëpër ullukët e kujtesës rrjedhin mendimet

FLOKËZAT E SHPRISHURA TË BORËS

Si statujat e mermerta
Qëndroj përballë kësaj furtune;
Një pasqyre e madhe prej uji
Bisedon me flokët thinjura të shirave.

Pandalshëm rrjedhin lumenjtë e kujtimeve,
Nëpër sythat e degëve të thyera
Veç ka zënë vend shtreza e acartë
Ky dimër i mbrapshtë herët filloi sivjet.

Nga jugu po fryn veriu ogurzi
Po mërdhinë gjymtyrët e drurëve,
Këpucët në grevë urie
Nuk hanë s'flenë as nuk pinë.

Mbi çatitë e rënduara nga skamja
Me rrëmbim po reshin ,
Flokëzat e shprishura të dëborës
Era e tërbuar po i kafshon kallkanët.

Shitësit e gazetave kot bredhin rrugëve
Pjalmi i të ligave si sëmundja pjalmon,
Një borë e kuqe si para pesë dekadave
Edhe sivjet po i mbulon çatitë e skamjes.

MBRËMË ISHA MES DY ZJARREVE

Çdo e keqe po më zë ndër këtë kapelë
Këmisha ime e shqyer!
Po i përngjan flamujve të grisur
Të atdheut tim
Po i përngjan zërit të mallkimit.

Mbrëmë isha mes dy zjarreve
Njëra ta kallte datën,
Kurse tjetra çmallej me çmendin e etjes
Ngjante me skamjen në lagjen e evgjitëve.

Te varret e vjetra të qytetit
Si në ndonjë ëndërr të lashtë,
Po dëgjohen zërat e qyqeve
Dënesin edhe drurët gjetherënës
Si në kohërat e luftërave po dënesin rrënjët.

Vonë kuptova se zërat e njerëzve
Përzihen me ato të lukunive.
Befasisht ndjeva
Se sa të hidhura
Qenkan lotët e qenve endacakë.
Kur përmallshëm vajtojnë,
Jetën e tyre qençe rrugëve të qytetit.

PËRHERË I PËRNGJAJE UJIT

Të thashë njëherë se befas erdhe
Por, edhe më befasisht u largove!
Përherë i përngjaje ujit,
Kurse duart e tua të lëngëta
Po e përqafojnë erën.

Ishte ditë ose natë e sertë
Ti as nuk qaje
As nuk këndoje serenatat e tua.
Zëri yt i ngjante zërit të shiut
Kurse ti e tëra
I ngjaje gjymtyrëve të ajrit.

Që të dy së bashku ishim
Në teatrin e mallkimit antik,
Ti këndoje në korin e mjellmave.
Kurse unë në prapavijë
E mbaja ison e trishtimit.

Dhe kurrë më nuk e dëgjuam
Zërin e kambanës
Kisha ishte shndërruar në shëtitore.
Kurse njerëzit në statuja të mermerta
Qanin si shirat e vjeshtës së qytetit tim!

MË KUJTOHET KY RRAP I VJETËR

Të gjitha këto mure të lagshta
Kanë nga një emër asnjans në pasqyrë.
Dora ime e lodhur,
Sonte po i përngjan statujave të teatrit antik.

Një shi i çmendur po i lag
Trishtueshëm po i lag muret e rrënuara,
Disa hije gladiatorësh me cerber
Na presin te portat e pasme të Ferrit.

Jashtë mendjes sonë i dëgjojmë zërat e erës
Na kujtohet kur ky rrap i vjetër;
Dimrave të acarta fshihej pas drurëve
Dhe përherë e përkundte djepin tonë të thyer.

Bora s'ishte e bardhë në kohërat e hershme,
As që na kujtohet se çfarë ngjyre kishte?!
Por e dimë që ishte e acartë
I ngjante kallkanëve,
Të çative tona të rrënuara.

E KANË GJETUR NË RRUGËN E GOLGOTËS

Më kujtohen
O fare mirë më kujtohen..!
Ato dhembje të mermerta të shirave
Që binin mbi flokët e atdheut tim.

E di kur qanin fëmijët e braktisur
Nëpër varret e qytetit,
Vetëm kambana e vjetër
Ishte në gjendje t'i mashtroj të reshurat.

Thonë se këtë kambanë e kanë gjetur
Duke qarë në rrugën e golgotës,
Qante edhe shakullina atë të diele
Dëneste si gratë e fshatarëve.

Stuhitë e egra lagnin me lot
Fatin e një kryqi të drurët,
Lagej edhe qielli i errësuar
Lënë peng fjalëve dhe rrugëve prej sqote.

2.

Mbase atë ditë kishte lindur shtjella
Nga drurët
Që gjethonin trishtim.
Ishin larguar vetëm zogjtë shtegtarë
Një nënë e moshuar
I shkulte flokët e thinjura erës.

Pareshtur edhe njëqind vjet të tjerë
S'pushuan shirat...!
Si patërshana të zjarrra
Binin pingul nëpër djerrinat e fshatit
Binin stërkalat e mykura të shirave.

Prej asaj dite nuk pushuan më
Të reshurat e liga,
E nënat tona të mira
Kurrë nuk e ndalën zërin e trishtuar të lotëve.

Prishtinë, 4 janar 2015

PËR MALET E NAIMIT

Kudo që të më takoni
Nëse ju ka marrë malli për atdheun e tuaj;
Hapmani gjoksin
Me një shikim prej brisku.

Hapmani nëse doni me pa në mua
Dhe do shihni
Se si përpëlitet nga dhembja
Atdheu im i varfër dhe i grisur.

Ja shikoni në këtë valixhe të vogël
Se si e ruaj me kaq kujdes
Hartën e një toke të lashtë.

Hartën e madhe
Me të gjitha trishtimet e saja,
Sa që kjo pergamenë
Do të pëlçet si kripa në zjarr.

Kurdo që të më takoni më pyetni
Për malet e Naimit,
Dhe për këpucët e Lulit
Në çdo kohë jam në gjendje
T'i jap llogari ndërgjegjes së historisë.

TA SHOH SE SI KALËRON ME
KALORËSIT E ATDHEUT

Për të ecur rrugës sime
Dje i kisha humbur të gjitha shpresat;
U përngjaja marinarëve të dehur.

Këndoja një serenatë drurëve të qytetit
Nuk isha unë në vetveten time,
Por dikush i huaji ishte në mua
Që i këndonte psalmet e një tjetër kohe.

Sa pak më duhet që sonte të jem i lumtur
Vetëm mos ta shoh këtë metropol,
I cili po më duket se po i përngjan
Sovranit të shpirtit tim të dërmuar.

Sa pak më duhet sonte që ta zë
Me këto duar të shkërmoqura
Ëndrrën time,
Që akoma se kam parë...!

Ta shoh
Se si kalëron me kalorësit e yjeve,
Sa pak më duhet sonte
Që të jem një njeri i lumtur.

ME NJË DRY HESHTJEJE

Pas atyre maleve
I dëgjonim krakëllimat e korbave;
Një zë si zëri i fantazmës
Urdhëroi të mos mbyllen dyert.

Disa krismë si një jehonë dhembjeje
Ushtuan pas portave,
Me një dry heshtjeje era e veriut
I mbylli dyert e hapura.

Mbase po mbyllen edhe rrugët
Nëpër grykën e Kaçanikut;
Kufoma automjetesh të braktisur
Vetëm lehjet e tërbuara dëgjohen këtë natë.

Pas shpine e lëmë atdheun
Ngarkuar me trishtim,
Një zog i zi nate
Qante në brigjet e Drinit të Bardhë.

BISEDON ME DHEMBJEN E DEGËVE

Kur ndryshojnë kushtet meteorologjike
Vetëm stërqokat vijnë mëngjeseve herët.
Pinë ujë dhe largohen
Sikur të mos kishin qenë kurrë këtu.

Një zog krah thyer për çdo mbrëmje
Bisedon me dhembjen e degëve,
Bisedon për motet e liga
Kur s'vinin shirat në këto troje.

Vetëm ëndrrat e shkërmoqura zë stërqokave
Mund t'i mblidhnim në një shportë,
Si rrushin e vreshtave tona
I mblidhnim edhe trishtimet e zogjve.

Pyetni udhëtarët e vonuar:
Vetëm ata ju tregojnë se në cilat porta
Mund të trokitni kur ju zë nata
Se për ndryshe do të ju pi e zeza!

Ballkan i thonë këtu, o vëlla?!
Pa i hapur mirë sytë t'i mbyllin ëndrrat,
Nëpër këto male ku drurët janë sovranë
Murgjit kot i bien kambanave të psalmeve.

NUK PASKA MBETUR ASNJË ZOG

Si ndryshku nga teneqet e vjetra
Këtu po bien netët,
Po bien si të reshurat e vjeshtës
Nën degët e kajsishtave flenë stërqokat.

Kjo stinë e egër
Tani më e paska ndryshuar itinerarin,
Si somnambul i dehur
Kalon nëpër plagët e drurëve.

Era e acartë shkelë mbi barin e fishkur
Një violinë e vjetër po qanë,
Qajnë edhe pemishtet
Kjo stinë e vjetër sivjet paska dalë mendsh.

Po bien edhe shirat e verdha...
Po bien, si ikonat nga lagështit e mureve
Nuk paska mbetur asnjë zog
Mbi këto tela të ndryshkura elektrike.

SI MUND TË BIE TROJA

Shpeshherë dëgjoj prej njerëzve
Se kinse ka rënë Troja,
Një kalë prej druri me madhështi
Zbret nga malet e shurdhëta të atdheut.

Zbret duke i shkundur jelet e thinjura,
Dhe hingëllon egërsisht.
Sa që i dridhen yjet në qiell
Si mund të bie një qytet
Kur asnjëherë nuk ka ekzistuar .

Muret e mykura të kujtesës
Prodhojnë tregime fantazmagorike.
Herë bien,
E herë ngritën perënditë
Sipas qejfit të metaforave.

Edhe ky dimër sivjet
Na solli mjaft befasi,
Po i ngjan dimrave Omerian
I cili me një lahutë të verbër
Po ia mbanë ison e furtunës
Herë fryn jugu,
E herë çmendet veriu i egër
Kurse këpucët e Lulit protestojnë në heshtje.

EDHE PERËNDITË ZGJOHEN NGA LETARGJIA

Kur dëgjohen kambanat
Zgjohen statujat e fjetura në qytetin tim.
Zgjohen nga psalmet e betejave,
Dhe me orë të tëra nuk i zë gjumi.

Kur dëgjohen kambanat
Jugu i sjell aromat e portokajve,
Ullinjtë e pjekur shtrydhin lotin e vjeshtës
Dhe këndojnë një këngë të vjetër pagane.

Kur dëgjohen kambanat
Edhe perënditë zgjohen nga letargjia,
Dhe kurrë më nuk bëjnë gjumin gjumë
Derisa s'pushojnë zërat hyjnorë të yjeve.

Kur dëgjohen kambanat
Stërkalat e para të shiut idhnak,
Si ushtat e zjarrta lëshohen në tokë
Kur bien kambanat galdojnë edhe yjet.

SËRISH BIE NË SY ZBRAZËTIA

Nga dritarja me xhama të thyera
Shikoj hapësirën e tej zbrazët.
Asnjë zog nate s'fluturon
Nëpër shpirtin e shthurur
Të dendësisë së mjegullave.

Sërish bie në sy zbrazëtia
Kur i zgjasë duart,
Mund ta preki
Vetëm ajrin e vdekur para meje.
Një zog i dehur nate,
Përherë cicëron nëpër kujtesë.

Hiç më pak se dje e pashë diellin e dehur
Hëna lakuriqe ngjante
Me nusen e virgjër.
Përtej dritares me xhama të thyera
Sërish i zgjas duart kah zbrazëtia e mykur.

NJË HËNË E LODHUR

Për çdo natë një hije e verdhë
Parakalon një njeriu i vetmuar,
Pas tij ecin valixhet e zbrazëta
Nga xhepat e shqyera të pemëve
Derdhen kujtimet
Derdhen si dardhat e pjekura nëpër kopshte.

Ky shi i gjatë i pranverës së bezdisshme
Me ngashërim po troket në dritare...!
Po troket,
Si një korb i zi
Në shpirtin e natës.

Një hënë e lodhur
Llamburit hapësirës së fishkur...,
Nga degët e mjegullave
Shkunden stinët e lodhura
Shkunden të ligat e një kohe të brishtë.

NE DUHET TË PAJTOHEMI ME TA

Nuk e kam fjalën për ata që ikën,
Por për ata që do vijnë
Do vijnë me kuaj të drunjtë
Ose me kukulla,
Që i përngjajnë pinokut.

Secili prej tyre do ketë një mendim
Të urtë ose të çmendur,
Por kryesisht
Mos të vijnë zbrazët
Pa asnjë mendim
Pa kokërr kripe në kokë.

Ne duhet të pajtohemi me ta
Ashtu siç u pajtuan
Të tjerët me ne.
Se përndryshe kjo botë e marrë
Do i kafshoj mëgojëzat e vetvetes.

MONOLOGU I SAJ

Ajo me një pamje asnjënëse
Rri ulur në prag të derës,
Monologu i saj i verbër
Nuk i përngjan asnjë bisede.

Rri e heshtur, lëvizë ngadalë duart
Mbase i pëlqen pantomima..
Herë bisedon me mace
E herë me një flutur të kaltër
Që flenë
Mbi flokët e thinjura të çatisë.

Këtu asgjë nuk i përngjan
Më asgjëje,
Duart e fishkura prej degëve
I kanë lëvizjet e dinozaurëve.

Ajo edhe në heshtje bisedon
Bisedon me një person të padukshëm;
Një zëzëllimë e mërzitshme
Po e shqetëson
Idilin e këtyre çasteve.

AS FUNDI E AS FILLIMI

Era u ngjiz me lotin e ajrit
Nuk i shihet askund fillimi,
Ndaj edhe fundin e saj
S'mund të ja gjejmë dot askund.

Nëse duart tona i ngjajnë pantomimës
Ku ta kërkojmë fillimin e saj,
Sepse për çdo rrugë ekziston
Edhe fundi i pambarimtë.

Do t'i zgjas duart përtej vetvetes
Ta preki asgjënë që më rrethon,
Po që se arrij të ngjizëm me hijen time
Fillimi i fundit ka me qenë shumë afër meje.

PROTESTOJNË KUNDËR ÇDO GJËJE

Ky dimër si një shtegtar i lodhur
Kalon nëpër shpirtin e pemëve,
Nga të katër anët e mendimeve
Frynë era e tërbuar

Kur të dielave këtu pjalmon
Statujat ëndërrojnë një tjetër pranverë;
Zëri i trishtuar i erës
Fshikullon nëpër zgërbonja drurësh.

Gati njëqind vjet këtu nuk qeshi behari
Kurdoherë zgërdhihej acari,
Stuhia i kafshonte drurët dhe njerëzit
I kafshonte plagët që kullonin dhembje.

Edhe sot kur po bie ky shi i fragmentuar
Statujat nuk heshtin si herëve të tjera,
Protestojnë kundër çdo gjëje
Që mund t'i shqetësojë ëndrrat e tyre.

Prishtinë, 5 janar 2015

NËPËR PARATHËNIET E FJALËVE

Një pasdite monotone
Çfarë të bëjë me duart e mia!?
Era luan tangon e fundit te kajsishtat
Nëpër ullukët e ndryshkur
Shiu i çmendur s'di të ndalet.

Furtuna i rreh xhamat e kujtesës
Ishte një tjetër kohë,
Kur i shkundëm pemët
U larguan edhe turtujt e fundit
Fshati mbeti lakuriq pa asnjë tregim.

Nëpër parathëniet e fjalëve
I humbëm edhe kashelashat,
Me glasa sorrash në memorie
Si kallami i misrit
Mbetëm në fushë të hapët të memories.

Deri te muranat e shembura
Na shtynë erërat,
Nga çdo anë pështynte shiu i egër
Me valixhe të boshatisura
Akoma bredhim rrugëve si turtujt e vetmuar.

SYTË E ZVERDHURA TË DRITAREVE

Nëpër rrugët qorre dritat e neonit
Pështyn shumë pak dritë,
Nata e verbët i përngjan të dehurit
I kalamendën këmbët e drunjta.

Sonte qenkan të pakta zërat
Asnjë qukapik nuk troket me hidhërim.
Në shpirtin e rrapit të vjetër
E tërë bota paska hyrë në gjumin e natës.

Po flenë edhe yjet tok me meteorët
Kjo përgjumje i ngjan sëmundjes së barit;
Sytë e zverdhura të dritareve
E paskan humbur shijen e pamjes.

Sterra kalon nëpër gjumin e kalldrëmeve
Pa mëshirë shkel mbi ëndrrat e fëmijëve,
Një erë e sertë frynë nga veriu i tërbuar
Frynë pa u ndalur mbi drurët e strukur.

I KANË NGRËNË DERI NË RRËNJË

Çatitë që mund t'i prekja
Dikur me dorë,
Shikojnë kah thellësitë e mjegullave.
Një copë druri i ka zënë ullukët
Nga ndryshku i tepërt i llamarinave
Pikë shiu nuk çurgon.

Rrasat e kuqe mbi këto çati
Kush e di se nga cili shekull,
E mbulojnë kulmin e dhembjes
I cili nga shirat e rrepta
Është shndërruar në luadhe myshqesh.

Ka kohë që dora e njeriut
Nuk i ka prekur,
Trarët e thyer ku dikur thahej pastërma
Për udhëtarët e vonuar.

E burrat me andje dëgjonin,
Nëpër këto male
Rapsodët e verbët
Që aq bukur dinin t'i këndojnë lirisë.

Pranë honit nuk ka më dru bagremi
Dimri i ashpër;
I kanë ngrënë deri në rrënjë
Gjethet e fundit të këtij mali,
Dhe ka kohë
Që nuk pamë asnjë kanjushë
Nëpër këto degë të lakuara deri në tokë.

Një daulle e vjetër

Cikli i dytë

NDRYSHOJNË EDHE NJERËZIT

Përgjatë alesë së statujave
Përgjumen mermerët e kuq,
Një trishtil i plagosur
I ka qitur në ankand
Të gjitha ëndrrat e një stine.

Shitësit dhe blerësit e hutuar
Me habi shikojnë
Shkundjen e mollëve të egra.
Vjeshta veç ka ikur nga këto trotuare
Vetëm fjollat e kuqe të borës
Pjalmojnë mbi çatitë e rënduar nga bardhësia.

Nga oxhaqet e vjetra si sinjale indiane
Dalin rripa të zeza tymi,
Dhe u bëjnë shoqëri
Shtëllungave të mjegullt
Rosat e egra nuk i ndalin krakëllimat.

Qielli i mermertë herë errësohet
E herë zdritet...!
Këtu në këtë qytet disa herë në ditë
Koha ndryshon
Me ndryshimin e temperaturës
Ndryshojnë edhe njerëzit.

I SHIKON TREGJET KLANDESTINE

Kur të dërmojnë kujtimet
I shtrin duart kah hapësira blu,
Çmallesh me fluturimet e zogjve
Shikon se si po largohen patat e egra.

Nëpër qoshet e rrugëve qorre
I shikon tregjet klandestine,
I sheh matrapazët kah shesin fshehurazi
Peshk të ngordhur dhe krisma shurdhuese.

Pakës më tutje në një bankë druri
Shiten disa lloje ditarësh,
Të shkruara në kohërat e lashta
Ditar për jetën dhe për ngjarjet e ndodhura.

Një njeri i shet hartat e të gjitha kohërave
Ku mund të shihen qartë dhe lexohen,
Sinorët e grabitur të popujve paqedashës
Hartat e ruajtura dhe të lyera me gjak njeriu.

BËNË DRITË NË ATË SHTËPI

Në një shtëpizë të vockël
Mbuluar me kashtë thekre,
Për çdo mbrëmje deri vonë
Shoh se si luten njerëzit në dy gjunjë.

Pandërprerë i luten murit përballë
I luten një ikone,
Për dhembjen dhe skamjen e tyre.

Mbase kështu luten
Për një ditë më të lumtur,
Vetëm qiriu gjysmë i fikur
Bënë dritë në atë shtëpi përdhese.

Nëpër të çarat e mureve dhe dritareve
Të veshura me karton të ngrirë;
Ku as drita e diellit nuk mund të hyjë
Me vite të tëra
Nën këtë çati banon errësira.

Banuesit e kësaj shtëpie
Gati të rrënuar,
Ndryshojnë shumë prej të tjerëve.

Ndryshojnë siç ndryshojnë
Edhe hallet e tyre të përditshme;
Njerëzit thonë
Se skamja i forcon dhëmballët.

Këta njerëz të mirë
Janë në gjendje ta kafshojnë
Edhe gurin e stralltë të atdheut.

PËR UDHËTARËT E VONUAR TË
MALEVE

Më shumë se njëqind vjet
Mbi një gur të kuq ndizet një qiri,
Askush nuk di
Se kush banon nën atë strall të moçëm!

Disa thonë se ka qenë një ushtar
I dashuruar në atdheun e robëruar;
E disa tregojnë se e donte një lavire
Dhe për hir të saj
Në maje të atij guri bëri vetëvrasje.

S'ka furtunë që mund ta fik atë qiri
Që i ngjan shpirtit të njeriut,
Dhe përherë bënë dritë
Për udhëtarët e vonuar të maleve.

PESHKONTE NË LOTIN E STINËS SË PRANVERËS

Më duket se po ikin stinë
Përveç dimrit,
Askush më nuk banon në këtë shtëpi.
Veriu i acartë hynë nga një dritare,
Dhe si kali i egër
Duke turfulluar del nga dritarja tjetër.

Po sa e qes kryet jashtë
Mund t'i lëpijë kallkanët,
Kudo dimri po i ngrinë gurët
Te portat e pasme fërshëllen stuhia
Nga frika
Mali i dehur ka rënë në dy gjunjë.

Disa qindra metra nën ujë
Veç paskan ngordhur peshqit,
Ky dimër i acartë
Gjatë tërë natës mbrëmë
Peshkonte në lotin e pranverës.

SËRISH I HAPI DRITARET E DRURËVE

Në një shtëpi dritat kyçen dhe shkyçen
Jeta gjithnjë në lëvizje,
Ndonjëherë i përngjan njeriut
E ndonjëherë meteorëve endacakë.

Futem në dendësinë e pyllit
Një dritë e gjelbër mi ledhaton shqisat,
Jorgani i errësirës si dora e nënës sime
Po e mbulon dynjanë me tmerrin e frikës.

Këtu qiellit i mungon vetëm ngjyra blu
Te asnjë dru pishe nuk shoh dritare,
Mbrëmë era papritmas i theu
Të gjitha xhamat e verbëta të botës.

Sërish i hapi dritaret e drurëve,
Dhe befas shoh nostalgjinë e rrënjëve
Ku dritat përherë kyçen dhe shkyçen.
Kurse jeta kurrësi me i ndalë lëvizjet

BËJNË NJË ATDHE TJETËR PREJ BALTE

Deri në grykë jetojnë në baltë
Nëpër istikame dhembjesh.
I imitojnë perënditë
Bëjnë një atdhe prej balet
Dhe sërish e sërish luftojnë.

Mbase luftën nuk e ndalin
Donë ta çlirojnë atdheun,
Prej një vdekjeje
Kalojnë në vdekjen tjetër
Përtej plumbave qorre fërshëllejnë stuhitë.

Britmat dhe piskamat nuk kanë të sosur
Armiku zbythet si kali i sëmurë.
Rihapen frontet,
Si statuja të mermerta ngjallen istikamet
Në rreshtat e para kolonat e të vdekurve.

Jo or mik s'dorëzohet dot Dardania
I shqelmon istikamet e dhembjes,
I sulmon perënditë paganë
Dhe nga balta e kuqe e atdheut
Krijon një atdhe tjetër për Kosovën.

MBËSHTETUR MBI DRURIN E AKACIES

Një rrugë qorre
E harruar nga njerëzit.
Asnjë lajm prej atyre portave të drunjta
Asnjë zë njeriu nuk pipëtin te gështenjat.

Vetëm furtuna e çmendur sonte vallëzon
Ky sokak i ngushtë pa rrugëdalje,
Shtrihet si fantazma në ëndrrën e burimit
Kurrë nuk fle sa shumë ngjanë me stërqokat.

Një qivur i vjetër
Mbështetur për një gur të murrme varri,
Pret dorën e fishkur të varrtarit të moshuar
Sonte askush s'kalon nëpër këtë udhë qorre.

Dhe sërish një tjetër rrugë pranë kësaj rruge
Me habi më shikojnë dyert e verbëta,
Të dielave këtu janë të mbyllura dritaret
Vetëm macet kërcejnë prej drurit në dru.

PA PËRFUNDUAR STINËT KËTU

Qepenat nuk hapen sonte
Nëpër skutat e rrugëve pa dalje,
Akoma shiten fshehurazi
Shiringat e përdorura disa herë.

Në atë shitore me xhama të thyera
Mund të blesh borzilok të egër,
Dhe molla të papjekura
Me ngjyrë portokalli.

Po i hape qepenat e mbyllura
Pranë ikonës së Shën Mërisë,
Domosdo do e takosh
Portretin surrealist të natës.

Do e takosh
Me një grusht lotësh të ngrirë në sy,
Këto ujëra të turbullta kaherë burojnë
Nga fshikullimat e gjetheve.

Pa përfunduar stina e lodhur
Vjeshta sërish lind
Dhe vdes njëherësh befasisht.
Ashtu siç lindin dhe vdesin njerëzit

LËSHOJ GREPIN E FATIT

Me tërë peshën e jetës
Ulur mbi një urë prej druri,
Bisedoj me një peshk të ngordhur
Bisedoj
Dhe provoj ta peshkoj të kaluarën!

Një aromë e lehtë borziloku
Kapërcen nëpër shqisat,
E të nuhaturit
Në thellësinë e sterrës
Lëshoj grepin e fatit
Para sysh me paraqiten këpucët e Lulit.

Aspak s'mbetet mbrapa,
As këmisha ime e shqyer e fëmijërisë
Çfarë të peshkoj sonte
Në këtë natë
Kujtesën
Ose pantallonat e mia të arnuara?!

Sërish e gjuaj grepin në pellg
Një peshk i madh
Idhnak
Kafshon shkopin e metaltë,
Dhe ikën nëpër ëndrrat e verdha.

Shelgu i butë
Çmendet nga këlthitjet e erës,
Në një tas të vjetër konserve
Për të uriturit e lagjes së evgjitëve,
I ziej disa vezë të ngjyrosura turtujsh.

NJË ARIXHI I MOSHUAR

Për bri rrugës së plepave
Disa burra të fundosur në gotë;
Shikojnë se si dehen shëlgjishtet
Nga gjethet e fishkura të pjeshkës
Pikojnë djersët e kripura.

Si i dehuri një qiparis i ronitur
Luhatet në erë,
Luhaten edhe drurët
Nga pak bie shi
E nga pak lotojnë sythat e pemëve.

Netët në këtë rrugë qorre
Janë tepër të gjata,
U përngjajnë atyre netëve
Kur i dëgjonim gërhimat e gardianit
Të sëmurë nga tuberkulozi.

Orë e çast na vijnë lajmet e këqija
Në lagjen e evgjitëve,
Nga dehja e tepërt një arixhi i moshuar
Sot herët në mëngjes.
Kishte bërë vetëvrasje në mënyrë japoneze

QË TË MUND TË KTHEHENI NJË DITË

Ju përgjëroj mos i prekni fjalët
Mallkimi nuk u përket njerëzve;
Këtë të drejtë
Vetëm njëherë në jetë
E kanë Hyjnitë Dardanë.

Kur ikni nga atdheu
Ju përgjëroj me lotin e nënës,
Mos i shkyçni dritat
Lëreni një xixë të vetme në shtëpi
Që të mund të ktheheni një ditë.

Nëse i humbni udhët e juaja,
Nëpër shtigjet kësaj bote të çmendur.
Orientoheni me diellin e Dardanisë
I cili lind dhe perëndon,
Vetëm në atdheun tuaj të sfilitur.

Për çfarë është kjo ikje e madhe
Kush po ju ndërsen,
Të harroni vatër e hi
O ju lutem lëreni të ndezura dritat
Që të mund të ktheheni një ditë.

Prishtinë, 6 janar 2015

KUSH E SHPIKU DHEMBJEN

Sonte po më lodh kjo sëmundje
Nuk di kush e shpiku dhembjen,
Trupi im i molisur
Po i mbështetet drurëve të thatë të lagjes.

Era mbështjell me pelerinë të zezë
Po i kreh flokët e lagura të shirave,
Nga lagjet e skamnorëve
Sivjet nuk po largohen vetëm njerëzit.

Asnjë pulë as këndes nuk ka mbetur,
Nëpër kotece
Po ikin edhe zogjtë tok me minjtë
Një kohë pa shi po i gërryen edhe brigjet.

Si të ja bëjë me dhembjen e gjymtyrëve
Ka kohë që pikë uji nuk rrjedh nëpër
Kujtesën e lumit të shterur,
Po thahen rrënjët e shëlgjishteve
Po thahet çdo gjë që mund të lëviz në mua.

KJO KOHË E NDRYSHKUR

Mbi një kërcu dhembjeje
Si kau i dehur përtypet dita.
Dielli i etur-
Vajton mbi dunat e rërës.

Edhe sivjet nuk erdhën shirat
S'do të bien as në mot,
Këto katër vjetët e fundit
I korrëm kujtimet e grunajave.

Nën një strehë të lashtë
Drapri i ndryshkur ëndërron barin.
Kjo kohë e ngarkuar me pikëllim
Po i përngjan teneqes së shirave.

Ndoshta më kanë lënë veshët
Por s'jam duke i dëgjuar,
Të trokiturat e dyerve të oborrit
Askush më nuk troket në këtë kohë.

MBI QETËSINË E STERRËS

Nëpër ujërat e turbullta të kujtesës
Noton një varkë prej legjende
Dallgët e kaltër të Jonit
Veshur kanë një këmishë të bardhë

Si një nuse vajton deti i trazuar
Mbi qetësin e sterrës,
Noton një varkë e përhumbur
Një grusht thekër mbiu në syrin e valëve.

Dielli i varfër në qiellin e kuqërremtë
Llamburit nëpër ëndrrat e mjegullave,
Sa trishtueshëm i dëgjuam mbrëmë
Të lehurat e meteorëve bonjak.

TASHMË NJË QEN I PLAKUR

Një grusht mjegulle e lagur
Mbi një degë vajton,
Shirat s'pushojnë te shëlgjishtat.
Po largohen edhe zogjtë e fundit,
Po e lënë atdheun
Po e lënë në duar të askujt!

Nëpër pragjet e shtëpive të vetmuara
Dënesin drynat e metaltë,
Hijet mbetur pengje të pikëllimeve
Mbi çatitë e rënduara nga dhembja
Vajtojnë zogjtë e varreve.

As nga brenda e as jashtë portave
S'troket dorë njeriu.
Bari i egër
Me vite të tëra këtu po lëshon shtat;
Nën ethet e pritjes
Me gashërim vajtojnë parmakët e dritareve.

Më duket se,
Tashmë një qen i moshuar
E ka stivuar lehjen nëpër udhët e harresës
Mes këtyre mureve hesht edhe vetmia,
Trarët në heshtje
Përgjojnë zërin e mykur të ndërgjegjes.

NJË DIELL KREJTËSISHT I RI

Mbrëmje e mërzitshme
Nga trangu i vjetër i gështenjës,
Pikojnë zërat e turtujve.
Gjethet këndojnë një psalm të vjetër
Në fushën e mëllenjave,
Me vitet të tëra
S'ndalen krakëllimat e korbave.

Pareshtur me shekuj
Nëpër këto fusha të gjëra;
I kemi dëgjuar përherë
Llojet e të gjitha lehjeve
Të egra,
Me lot nëne qante qielli i Kosovës
Gruri i pikëlluar rritej me strese.

Para pak kohe
Një diell krejtësisht i ri,
Lindi nga shpirti i vjetër i Dardanisë.
Dhe dolën për gjah shpendët e hapësirës
Për ditët më të mira fluturuan zogjtë e hekurt
Kosova po zgjohet nga letargjia e vdekjes.

AJO SËRISH PRET TE MOLI

Me disa lëvizje nervoze
Ajo si një hije e përhumbrur pret te moli,
I pret anijet që nuk kthehen asnjëherë
Asnjë lajmë për fërfëllizën
Mbrëmë era e çmendur i kafshonte drurët.

Ajo sërish pret te moli,
Pret të kthehen anijet e humbura
Pa busull.
Nga sytë e një peshku të verbër
Rrëke pikojnë
Lotët e hidhur të detit.

Këtu në këtë mol shpeshherë qan uji
Qajnë edhe qirinjtë në fanarë,
Ajo sërish pret te moli
Pikëllimin
Ose mallkimin e detit.

OSE PO MË NGRIHET KUJTESA

Sivjet ky dimër erdhi më herët
I preki drurët në kopsht,
Preki nostalgjinë e fëmijërisë
Nën çatitë e kërrusura të qytetit
Akoma po flenë turtujt e hirtë.

Erdhën edhe patat e egra
Përpos krakëllimave,
S'dëgjohej asnjë zë njeriu
Një natë e vranët dimri si kjo sonte
Do mi shkul të gjitha gjymtyrët nga shpirti.

Nuk di a thua jam duke mërdhirë
Ose po më ngrihet kujtesa,
Asnjë lejlek i verdhë
Nuk fluturoi mbrëmë
Nëpër metaforat e censuruara.

Kam të ftohtë
Gjymtyrët e ngrira të shpirtit...,
E paskan humbur rrugën e parathënieve
Acari i egër me qindra vjet po pjalmon
Mbi çatitë e kallkantë s'këndojnë më zogjtë.

NË DRITARET E FISHKURA TË GJETHEVE

Jam lodhur nga kjo rrugë e gjatë
Nuk kam nevojë,
Për asnjë kurorë dafine
Kur isha gjallë
Tmerrësisht më shqelmonte era.

Jam lodhur shumë nëse doni më pritni
Me portat e hapura,
Po i gjeta të mbyllura dyert e lisave
S'do të trokas më asnjëherë
Në dritaret e fishkura të gjetheve.

Rruga ishte e gjatë deri në shtëpi
Kur i lashë këto pemë,
Nga njomësia e tyre pikonte dita
Kurse sot qenkan tkurrur
Si sinorët e atdheut tim.

Për së tepërmi më ka lodhur rruga
Pritja ishte e gjatë...!
Edhe ditët ishin shumë më të gjata
Kur trokita në portat e hapura
Një dorë e padukshme mi mbylli sytë.

JASHTË NË STERRË NUK ISHTE ASKUSH

Po t'i lë sonte këpucët te pragu
Po t'i lë peng edhe fjalët;
Ti mund të vish kur të duash
Në këto dyer të rënda ahu
S'ka mbetur njeri pa trokitur.

Njëherë trokiti shtjella
Pas saj ariu i murrme i maleve të egra.
Trokiti pandërprerë nata e sëmurë
Po kush nuk trokiti në këto porta,
Përpos drurëve
I dëgjoja edhe të trokiturat e njerëzve.

Më kujtohet ishte një dimër i ashpër
Kur trokiti zëri i natës.
Trokiti si fantazma e zezë në dritare
Jashtë në sterrë nuk ishte askush,
Por sërish
Dëgjoheshin të trokiturat e pakontrolluara.

SONTE S'DUA TË KËNDOJ

Sonte s'dua t'i arsyetohem askujt
Në vend të arsyetimit
Do të ulërijë deri në mesnatë.
Ndoshta yjet,
Do kuptojnë dertin tim.

Kur qajnë poetët
Nëse singerisht derdhin lot,
Atë çast hapet qielli i ngrysur
Dhe lëshohen pingul në tokë
Meteorët klandestin.

Sonte s'dua të këndoj
Nën ballkonin e asnjërës,
Asnjë serenatë s'do të dëgjohet.
Tingujt memece le të mbeten
Në qenien time,
Ndoshta një herë tjetër do këndojmë në duet
Unë dhe muri i ngrirë i kujtesës.

MENDJA TË BËHET STERRË

Askush nuk beson,
Por është tepër i egër
Kafshimi i qiellit.

Të ngrysen sytë
Mendja të bëhet sterrë,
Kur kafshon qielli
Çmendet edhe vetë dielli.

HYRI NË DHOMË KRYEFJALA

Dikush mbrëmë trokiti në derë
Si me një dorë magjike,
U hapën portat e mendimeve
Në heshtje pa asnjë fjalë
Hyri në dhomë kryefjala.

Bëmë një bisedë të shtruar
Përreth qiriut fluturonte si e dehur;
Një flutur e djegur në flakë
Por nuk ndalej...
Fluturonte edhe më tej si e babëzitur
Për të mbërri në cakun e kujtesës.

Një tjetër qiri mbase ishte ai i Naimit
Çuditërisht bënte një dritë të kaltër!...
Drita ngjyrë qielli
Nga e cila
Si në ndonjë kor madhështor,
Kënduan në fluturim e sipër
Fluturat e kaltra të kujtesës.

I BËNË PRUSH E HI

Sytë e tua dy liqene
Të mistershme,
Duken si xhevahiret e detit
Përballë kaltërsisë së qiellit.

Atë çast ishte natë
Kurse ti e dashura grua,
Me shikimet e tua prej drite
Ndriçoje hapësirën e verbët të qiellit.

Dora jote e mistershme
Kur i ledhaton drurët e përgjumura;
Si me melhem i shëron
Zgërbonjat e pashëruara të lisave.

Buzëqeshja e jote e mistershme
Kur shpërthen si vullkan,
Nga gejzeri i buzëve të tua
I bënë prush e hi dashnorët klandestin.

MBI TAVOLINËN TIME TË PUNËS

Çuditërisht vetëm qetësia llamburit
Në këto çaste të vona,
Një mushkonjë e verdhë
Si aeroplan prej një cope alumini.
Fluturon,
Nëpër dhomën time të vogël.

Librat në raft protestojnë
Sa bukur!
E paskan mësuar lojën e pantomimës
Herë hapen e herë mbyllen
Fletat e ndrydhura të lirikave të Frederikut.

Një qiri gjysmë i lakuar nga nxehtësia
Ndriçon zëzëllimën e bletës,
I ndriçon edhe pjesët e zanafillës
Gazetat e pluhurosura flenë
Mbi tavolinën time të punës.

Pas dyerve të vogla të korridorit
Me orë të tëra
Dëgjohen mjaullimat e maceve.
Dëgjohen edhe lehjet e mjegullave,
Çuditërisht sa shumë ngjajnë
Me grahmat e një të sëmuri psikik.

SËRISH U FUNDOSA

Prej vetmisë së madhe
Dola nga lëkura ime,
Dhe tinëzisht u fsheha
Nën një gur të murrmë.

Pas një kohe të gjatë
Kur s'mundën të më gjejnë;
E zhvesha këmishën time
Dhe dola lakuriq në dritë.

Ma veshën një këmishë
Dhe një pallto të zezë,
Njerëzit si njerëz siç janë
Harruan të ma japin kapelën.

Ku të shkoj pa kapelë
Si ta fsheh kokën time katrore;
Sërish u fundosa
Në detin e vetmisë njerëzore.

ERA ME NJË SHKOP MAGJIK

Përtej një ëndrre...,
Fillon ëndrra tjetër e pambarimtë...!
Ti shtrihesh mbi barin e njomë
Dhe bisedon me një karkalec të gjelbër.

Era frynë nëpër flokët e luadhit
Dhe i ledhaton ëndrrat e bretkosave;
Ti sërish ëndërron si njeriu
Kurse bretkosa e gjelbër ëndërron korin.

Një hije e zverdhur del nga balta
Merr frymë dhe shkrihet nga qeshja,
Kurse kori i bretkosave
Me mija vjet nuk e ndal ison.

Përtej një ëndrre një lumë i verdhë
Era me një shkop magjik,
Dirigjon aktin e fundit
Të një ëndrre të pambarimtë.

Prishtinë, 8 janar 2015

Edhe pas ikjes së yjeve

Cikli i tretë

DO NDRYSHOJMË EDHE NE

Një ditë ne të gjithë
Do bëhemi zogj të qiellit,
Do fluturojmë deri në moskthim
Mes gjetheve të zverdhura
Do i lëmë ëndrrat dhe këngët tona.

Do marrim një rrugë të gjatë
Kur mbërrimë në tokën e premtuar.
Do i këpusim një nga një
Të gjitha gjethet e pjekura
Të dafinës dhe të fjalëve.

Do i këpusim jo për të bërë kurorë,
Por për tu shndërruar
Në flutura të kaltra të vjeshtës.
Se për ndryshe s'mund të fluturojmë
Për t'i zënë ëndrrat tona.

Atë çast kur takohemi me fluturat e kaltra
Dielli do të ketë një tjetër kuptim;
Po ashtu edhe dukje tjetër
Do ndryshojmë edhe ne
Do i përngjajmë metafizikës së mendimeve.

NUK PO E KUPTOJNË PERËNDITË

Më falni!

Por unë nuk shkoj nëpër faltore,

Hyji im nuk di shqip

S'di se në cilën gjuhë t'i lutem.

Sa herë që lutem në gjuhë të huaj

Pështirosem,

S'dua ta shaj askënd nga mosdija

Kurse gjuhën time,

Nuk po e kuptojnë perënditë

Ose nuk donë ta qajnë kokën.

Më falni nëse disa herë

Kam shkruar për këtë temë,

Por unë Zot tjetër nuk kam

Përpos atdheut

I cili më së paku më përfill.

Ndoshta është ky fati im

Të protestoj,

Ose të barazohem me injorantë

Që në çdo kohë

Injorojnë gjuhën e tyre amtare.

Më falni!
Mbase është tepër vonë
Për ndryshime atmosferike,
Por edhe shumë më vonë
Që t'i kthehem faltoreve
E të lutem në gjuhë të huaj.

NËPËR BRIGJET E KUJTESËS

Një nga një po më lënë njerëzit
Një mëngjes herët,
Më iku babai pa u përshëndetur!
Po largohen edhe zogjtë mërgimtarë
Vetëm atdheu
Më përshëndet si një nuse besnike.

Dikur më vonë papritmas
Më la edhe nëna,
Edhe ajo iku diku pa u përshëndetur!
Më mbetën vetëm degët e gështenjave,
Dhe hija e një molle të vjetër
Që rritet në shpirtin e atdheut
Ju thashë se një nga një po më lënë njerëzit.

Secili po shkon udhës së vetë
Dikush fshihet pas ndonjë faltoreje;
E dikush tjetër
Nëpër varre i mbjell mëkatet e ditëve.
Por gjithsesi të gjithë diku po ikin...!

Pas shpine po e lënë vetminë,
Dhe gotën e mbushur me pikëllim.
Po ikin diku larg atdheut
Si zogjtë shtegtarë,
Mbase nesër do të shtegtojnë
Nëpër brigjet e kujtesës.

EDHE PAS IKJES SË YJEVE

S'dua që kjo natë të më zë
Duke i shikuar pemët e zhveshura,
Hënë madhështore me sy sugjectionues
Po i mashtron meteorët e vdekur.

Kur gjethet zgjohen nga letargjia
Ne do të jemi diku tjetër,
Duke i kafshuar egërsisht
Mëkatet e një molle të ndaluar.

Nuk është sonte fillimi
As përfundimi i parathënies,
Por një nismë imagjinar
I shkundjes së pemëve.

Edhe pas ikjes së yjeve klandestinë
Netët mund të jenë të gjata,
Si ato net të shkundjes së kumbullave
Nga shpirtrat e gjetheve binte shi.

IDILI I NJË MBRËMJEJE

Po i dëgjoj kambanat e zërave
Një erë e lehtë pranvere,
Si zëri i kujtesës së burimit
Troket në dritaret pa xhama.

Troket edhe një qukapik
Shpirtrat e drurëve ngjallen shpresat;
Idili i një mbrëmjeje
Në këto çaste nuk paska të ndalur.

Një dele rude blegëron në pllaja
Bareshat po kthehen nëpër shtëpitë;
Po kthehen
Me çorapë të thurura
Enkas për të dashurit e tyre.

Një kambanë e vjetër oghiçi
Po u prinë vathit;
Si manari blegëron
Muzgu i kuqërremët kësaj mbrëmjeje.

Nata i ka lëshuar perdet e saja
Mbase imiton
Teatrin antik të një kohe të ikur.

Nga lëfyti i çezmës së drunjtë
Me elegancën e një balerine,
Çurgon uji i kthjelltë si loti.

Një zë melankolik bilbili
Si trishtili fluturon nëpër ograjë,
Shpirti i heshtur i mbrëmjes
Po i përngjan serenatave Korçare.

E DI I NJOH TRENAT E PIKËLLUAR

E di, i njoh trenat e pikëlluar
Kurdoherë kanë një fërshëllimë;
Ajo është e njëtrajtshme në eter
Vetëm tiktaku i orës së stacionit
Dallon nga kjo monotoni e zhurmshme.

Kur nata u hipë binarëve,
Ose i kalëron traversat
Fërshëllima bëhet edhe më e egër.
I shurdhon drurët memec
Bishave të maleve u del përpara
Dhe ua zë pritën në befasi.

Nën këmbët e çelikta të rrotave
Fshihen potkonjtë e kuajve të egër;
Kur ai hingëllon
Shtëllunga të zeza tymi i dalin nga gryka
E di, i njoh trenat e pikëlluar.

Një mal me probleme hyn dhe del
Nga shpirti i vagonëve të papastra,
Por këtu diçka është misterioze
Derisa mbërrin në stacionin e fundit
Arixheshkat nuk i ndalin dajret e shurdhëta.

NATA KËNDONTE NJË KËNGË TË VJETËR

Si ariu i vjetruar
Shkela mbi krundet e drurëve të thata;
Nata thyhej në shtatëqind copë
Nga djersitja e shpeshtuar
Frymëmarrja çmendurisht rrëndohej.

Binte një shi i grisur mbi drurët
Nëpër kalldrëmet e shtruar me lot;
Një këndes i egër
Njëqind shekuj para kohe
E zgjoi mëngjesin e hidhëruar.

Edhe zëri i kambanës!
Ishte i shthurur në këtë mëngjes,
I ngjante zërit të imamit
Nata këndonte një këngë të moçme
Këndonte tok me turtujt e lodhur të rrugëve.

Koha ishte në anën e kundërt të mendimeve
Binte një shi i rreptë në memorien e lisit;
Frynte veriu po aq sa çmendej edhe jugu
Si nga baladat e vjetra shqiptare
Dolën në mejdan kuçedrat e zeza të sterrës.

TASHMË SI NË ETHE TË SHIRAVE

Sonte jam shndërruar në një tjetër njeri
I paskam humbur të gjitha rrugët,
Si turtujt endacakë
Qëndroj nën stërkalat e shiut.
Në katin e pestë të një ndërtese
Dëgjoj një muzikë të shthurur.

Tashmë si në ethe të dimrave
I shtrij duart kah dritaret e kujtesës;
Ndoshta dikur më herët
Unë banoja në atë apartament,
Ose kujtesa ime
Paraprakisht banonte atje diku lart.

Por, gjithsesi
Edhe unë kam banuar,
Dikur - diku
Nën ndonjë çati
Nën të cilën shpeshherë dëgjoja
Poemën e papërsëritshme të mjerimit.

TI VETËM EJA NË VARRIMIN TIM

Unë jam një përmendore e mermertë.
Jam vetë pritja jote,
Dhe vdekja ime
E papërsëritshme.

Ti mund të kthehesh kurdoherë
Unë të pres...,
Të pres drenusha ime
Të pres edhe në varrimin tim.

E di ti do të vish
Me një buçet dhembje,
Por gjithsesi
Pa ardhjen tënde
S'do të më tretë dheu i atdheut.

Ti vetëm eja Suta ime
Eja mos prit,
Eja me tërë buzëqeshjet e stinëve.

Eja në varrimin tim,
Të pres siç pret stina stinë
Ti vetëm eja edhe njëherë sonte
Së për ndryshe nuk më tret dheu i Kosovës.

NË ZEMRËN TIME PREJ GJAKU

Përtej portave të bardha
Ka edhe qindra porta të tjera;
Ti vetëm trokit
Në zemrën tënde prej gjaku.
Do të kuptosh
Se si hapen të gjitha portat e botës.

Njëherë moti
Trokita në një portë prej mishi;
Trokita me zemër
Papandehur krah më krah
U hapën dyert e bardha,
Dhe me zemrën time prej gjaku
Hyra në atë bardhësi të paepur.

MË PRITNI TE PORTAT E JASHTME

Lulet më veç kanë mbetur pa dritë
Një zog prej shqote,
Për çdo mëngjes
Fluturon nëpër dhembjet e pemëve.

Si me shpatë të mprehtë
U hapë një det i përgjumur;
Pulëbardhat ikën në moskthim
Te sinorët e atdheut
Një diell i ri ka lëshuar rrënjë.

Një kohë të gjatë
Nuk më zuri gjumi mbrëmë,
Gështenjat e mermerta s'çelin më lule
Gurtë e lagjes së evgjitëve
Po u përngjajnë përmendoreve.

Unë më nuk kam kohë
E kam shpenzuar
Edhe faturën e fundit.
Më pritni te portat e jashtme
Të ju them lamtumirë!

PO JU THEM SËRISH

Nëse një ditë do të dukem trashaman
Ose qesharak
Si ndonjë patriark i dehur;
Kjo s'do të thotë se duhet të abstenoj
Nga çdo gjë
Edhe nga dashuria ime.

Këtë mos kërkon nga unë
S'jam në gjendje t'i plotësoj;
Dëshirat e juaja të sëmura
Kam një etje aq të madhe për jetën
Sa që asnjë det
Nuk është në gjendje të ma shuaj atë zjarr.

Po ju them sërish
Poqë se një ditë do të detyrohem;
T'i përmbushi teket e juaja
Unë do t'i përngjaj një gogoli të fushave,
Që do më mbulojnë me glasa
Korbat e të gjitha llojeve.

MBASE FUNDI ISHTE NJË FILLIM I MBARË

Me kujdes e lexova letrën tënde
Jo nga fillimi por nga fundi,
Mbase fundi ishte një fillim i mbarë
Era përfundimisht kësaj here
I kishte ndryshuar itineraret.

Nuk frynte më veriu i shthurur
Nëpër fushat e mëllenjave,
Perëndimi i kishte në dorë
Të gjitha letrat
Luhej një shah i çuditshëm
Kësaj here loja s'përfundon me pat.

Një këndes i tredhur zuri të luaj
Një tjetër lojë të rrezikshme.
Jo atë të ndjekjes,
Por të ikjes
Iku aq larg sa që përfundoi
Njëherë e përgjithëson në theqafje.

Mbi qiellin e vranët të Kosovës
Nuk binte më shi,
Në vend të stërkalave të ngrira
Reshnin shpresa të metalta.

Ushtonin shpirtrat e avionëve
Zemrat e çelikta,
Të një kohe biblike
E cila vetëm njëherë përsëritet.

ERA I SHKULTE RRËNJËT E PRITJEVE

Atë natë ishte një natë jo e zakonshme
Si kau i lodhur për typej hëna;
Nën ballkonin e etjes
Çunat këndonin një serenatë.

Ju thashë se nuk ishte nata e zakonshme
Një hënë e zhveshur deri në asht,
Kalonte rrugëve me flokë të thinjura
Era i shkulte rrënjët e trishtimeve.

Nga diku larg vinin disa zëra
Dhe tingujt e një melodie të harruar;
Në kor këndonin edhe karkalecat
Luadhi ëndërronte bukuroshen e fjetur,
Me rrëshirën e gështenjës së egër
Fluturat e djegura i shërojnë plagët.

Prishtinë, 8 janar 2015

SHËNIME PËR AUTORIN

Adem Zaplluzha u lind më 1943 në Prizren. Shkollën fillore dhe të mesme i kreu në vendlindje, ndërsa Akademinë Pedagogjike në Prishtinë. Një kohë punoi si mësues nëpër fshatrat Studençan të Therandës (ish Suharekës) dhe Hoça e qytetit, afër Prizrenit. Ndërkohë punësohet si përkthyes në Korporatën Energjetike të Kosovës. Me shkrime filloi të merret kryesisht me poezi që nga mosha e fëmijërisë. Rrugën letrare e nisi me vjershën e parë për fëmijë të cilën e botoi në revistën “Pionieri”, më 1957. Si i punësuar në Korporatën Energjetike të Kosovës bashkë me shokët e punës dhe pendës themeloi grupin letrar “Lulëkuqet e Kosovës”. Në Kuadër të punës së këtij grupi letrar qe botuar përmbledhja “Ngjyra e kohës”, në të cilën u përfshi një numër i konsideruar i poezive të tij. Krahës krijimeve të publikuara në revistat për fëmijë, botoi edhe një serë shkrimesh nëpër gazetatat e kohës që dilnin në Prishtinë dhe Shkup. Është anëtar i Lidhjes së shkrimtarëve të Kosovës, prezent në disa antologji dhe në librin Kosova letrare të poeteshës Monica Mureshan. Është prezantuar në *Leksikonin e Shkrimtarëve Shqiptarë 1501-1990*, nga Hasan Hasani, në *Leksikonin Shkrimtarët Shqiptarë për fëmijë 1872 - 1995* nga Odhise K. Grillo, si dhe në librin *Portrete Shkrimtarësh* nga Demir Behluli, Prishtinë, 2002. Në maj të vitit 2013 Klubi i Artistëve dhe i shkrimtarëve të Durrësit ia ndau çmimin e karrierës për kontributin e dhënë në letrat shqipe. Jeton dhe krijon në Prishtinë.

BOTIME TË AUTORIT

1. **“Puthje”, poezi**, “Rilindja”, Prishtinë, 1974.
2. **“Ecjet e viteve të mëdha”, poezi**, “Jeta e Re”, Prishtinë 1995.
3. **“Çamarrokët e Thepores”, poezi për fëmijë**, “Shkëndija”, Prishtinë 1996.
4. **“Muret”, poezi**, “Jeta e Re”, Prishtinë, 1997.
5. **“Morfologjia e dhembjes”, poezi**, “Faik Konica”, Prishtinë, 2000
6. **“Ai vjen nesër”, poezi**, Qendra e Kulturës, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2007
7. **“Letër nga mërgimi”, poezi**, Klubi letrar “Fahri Fazliu” Kastriot, 2007
8. **“Letër nga mërgimi 2 “ poezi**, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot 2007
9. **“Udhëndarja”, poezi**, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2008
10. **“Thirrje e gjakut”, poezi**, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu” Kastriot 2008
11. **“Asgjë sikur molla”, poezi**, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2009.
12. **“Vesa në lotin tim”, poezi**, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, 2009,
13. **“Puthja e gozhduar”, poezi**, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2009.
14. **“Kashelasha në vargje”, poezi për fëmijë**, “Qendra e kulturës, Kastriot, 2009.
15. **“Pema e bekuar”, E përkthyer**, Rumani, 2010.

16. **“Bajraktarët e vatani”**, poezi satirike, Klubi letrar, ”Fahri Fazliu” Kastriot , 2010.
17. **“Hijet e ndryshkura”**, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot,2010.
18. **”Stuhi në Kutulishte”**, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot,2010.
19. **“Posa ikte nata”**, poezi, “Qendra e kulturës “, Kastriot,2010.
20. **“Loja e myshqeve”**, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot,2010.
21. **”Lumëbardhi dhe gjëma”**, poezi,”Qendra e kulturës”,Kastriot, 2010
22. **“Metafora e heshtjes”**, poezi, “Qendra e kulturës”,Kastriot, 2010
23. **”Hyji në Prekaz”**, poezi,”Qendra e Kulturës”, Kastriot,2010.
24. **”Sinorët e hinore”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot 2010
25. **”Don Kishoti dhe Rosinanti”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2010
26. **”Zjarri i dashurisë”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
27. **”Kur likenet vallëzojnë”**, poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2010
28. **“Ditari në vargje”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
29. **“Tingujt që nuk përfundojnë”**, poezi, Shoqata e shkrimtarëve –Kastriot, 2010.
30. **“Shtegu i mallit”**, poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2010

31. **"Korniza e thyer"**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, -Kastriot, 2010
32. **"Zgjimi i gjëmës"**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
33. **"Vallja mistike"**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2010
34. **"Merre kodin"**, Poezi për fëmijë, Shoqata e shkrimtarëve Kastriot, 2011
35. **"Letër atdheut"** poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2011
36. **"Tejdukshmëria e shiut"**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
37. **"Përtej teje"**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2011
38. **"Sa afër e sa larg"** , poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2011
39. **"Vallja e zanoreve"**, Poezi , Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
40. **"Ikja e eshtrave"**, Poezi për të rritur, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
41. **"Kalorësit e mjegullave"**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2012
42. **"Hingëllimat e shiut"**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot 2012
43. **"Kur pemët i ndërrojnë këmishët"**. Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
44. **"Mirëmëngjes Imzot"**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve – Kastriot, 2012
45. **"Kafshimi i mikut"**, Poezi satirike, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
46. **"Atje tej maleve"**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve , Kastriot-2012

47. **“Heshtja që del në shesh,”** Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot -2012
48. **“Portat e shpresës,”** Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot-2012
49. **“Në dhomën time gjysmë të errët,”** Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
50. **“Kinse Lojë Shahu,”** Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
51. **“ Për çdo dekadë nga një baladë “,** Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
52. **“Fusha e mëllenjave,”** Poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot, 2012
53. **“E kujt është kjo vetmi,”** Poezi, Shoqate e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
54. **“Mos pyet për adresën e lumit,”** Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
55. **“ Stoli në parkun vjetër”** Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
56. **“Urori i stralltë,”** poezi, Shoqata e shkrimtarëve –Kastriot, 2012
57. **“Po të mos ishte fjala,”** Poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot,2012
58. **“Thyerja e urave,”** poezi, Shoqata e shkrimtarëve –Kastriot, 2012
59. **“ Trokëllimat në gjumin e dallgëve,”** Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
60. **“ Në flokët e dëborës,”** poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
61. **“Një grusht nostalgji,”** Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
62. **“ Kur filluan të flasin njerëzit,”** poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot, 2012

63. **“Kur stinët kapërcejnë fshehurazi”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
64. **“ Lisi në rrënjët e veta”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot 2012
65. **“Eca ecëm dhe do ecim”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
66. **“Fëmijët e erës”**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot 2012
67. **“ Çast në fund të stinës”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot-2012
68. **“Si të flas me drurët”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
- 69, **“ Më pëlqejnë mendimet e tua”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot , 2012
70. **”Andej dhe këndej kohës”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot , 2012
71. **“Zëri i heshtjes”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
72. **“Kush i lexoi letrat prej erës”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
73. **“ Fluturimi i korbave në netët pa hënë”**, prozë poetike, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
74. **“Koha e ime dhe koha e jote”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot , 2012
- 75.” **Diku te një baladë”**, Poezi, Shoqate e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
76. **“ Sonte çdo gjë po i përngjan lotëve”**,Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
- 77 **“ Ky def prej hëne”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012

78. **“Pyesni zogjtë në ikje”**, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”- Kastriot 2013
- 79 **“ Fërfërimë gjethesh”**, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot- 2013
80. **“Refrene yjesh”**, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
81. **“Te delta e mjellmave”**, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot- 2013
82. **“Rinjohja”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
83. **“Diku në fund të një fillimi”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
84. **“Makthi i hijes”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-“ Fahri Fazliu”Kastriot, 2013
85. **“Një zog prej uji”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”- Kastriot,2013
86. **“Asnjë fjalë nuk frymon”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014-
87. **“Daullet e një nate”**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot 2014
88. **“Sytë e gurtë të erës”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
89. **“Kur dehen perënditë”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot -2014
90. **“Fjetëm njëqind shekuj”** Prozë poetike, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot ,2014
91. **“Kraçëllimat e natës”**,Poezi, Shoqata e shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot, 2014
92. **“Ndjekësit e enigmave”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot -2014

93. **“Atdheu i paçmuar”**Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-“ Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
94. **”Psalm i harruar ”**,Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”Kastriot 2014
95. **”Për kë po bie moj kambanë”**, Poezi Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot, 2014
96. **“Mbi flokët e ullukëve”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
97. **“Menatë vijnë lejlekë”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
98. **“Loti i gotës së dehur”** , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
99. **” Stina asnjënëse”** , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
100. **“Dëneste bashkë me erën”** Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
101. **“Druri i pikëlluar”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
102. **“ Një grusht dashuri”** , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
103. **“Lëreni zërin tim”** , poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
104. **“Shi në qytetin tim”** , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
105. **“Si trenat e verbër ”** , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
106. **“Zjarri i malli tim ”** , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
107. **“Kur teshtinë era ”** , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014

- 108. “Mbi shpirtin e erës pagane ”** , Poezi,
Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot,
2014
- 109. “Nëpër gjymtyrët e mjegullave ”** , Poezi,
Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot,
2014
- 110”Ajo nuk erdhi sonte” Poezi, Shtëpia Botuese
“TREND”- Prishtinë, 2015
- 111.”Një hënë e zhveshur”,Poezi, Shtëpia Botuese
“TREND”– Prishtinë, 2015
112. “Nëpër plasaritjet e mureve”,Poezi, Shtëpia
Botuese “TREND”– Prishtinë, 2015
- 113.”Mes telave gjembor ”,Poezi, Shtëpia Botuese
“TREND” – Prishtinë, 2015
114. “Të vizatosh një zog në mur”,Poezi, Shtëpia
Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
- 115.” Nuk flenë as kuajt e dehur” Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
- 116”Fluturojnë zogjtë e verbër ” Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
117. “Një shi prej bryme” , Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
118. “Në prehrin e pemëve” Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
119. “Zëri i largët i shiut ” , Poezi
Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
120. “Yjet e ngrira të kujtesës ” , Poezi, Shtëpia
Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
121. “ Thirrmat e hijeve” , Poezi, Shtëpia
Botuese”TREND” – Prishtinë, 2015
122. “Dritaret e verbëta ” , Poezi, Shtëpia
Botuese”TREND” – Prishtinë, 2015

123. **“Përtej portave të mbyllura”**, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016
124. **“Malli i etjes”** Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016
125. **“Kur qajnë pemët ”**, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016
126. **“Të dielave në qytetin tim ”** Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016
127. **“ Njëpër brigjet e kujtesës”**Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016

PËRMBAJTJA

Cikli i parë

Dryni i heshtjes.....15

Nëpër zgërbonja lisash frynë veriu.....17

Flokët e shprishura të borës.....18

Mbrëmë isha mes dy zjarreve.....19

Përherë i përngjaje ujit.....20

Më kujtohet ky rrap i vjetër.....21

E kanë gjetur në rrugën e golgotës.....22

2.....23

Për malet e Naimit.....24

E shoh se si kalëron me kalorësit e atdheut.....25

Me një dry heshtjeje.....26

Bisedon me dhembjen e degëve.....27

Nuk paska mbetur asnjë zog.....28

Si mund të bie Troja.....29

Edhe perëndit zgjohen nga letargjia.....30

Sërish bie në sy zbrazëtia.....31

Një hënë e lodhur.....32

Ne duhet të pajtohemi me ta.....33

Monologu i saj.....34

As fundi e as fillimi.....35

Protestojnë kundër çdo gjëje.....36

Nëpër parathëniet e fjalëve.....37

Sytë e zverdhura të dritareve.....38

I kanë ngrënë deri në rrënjë.....39

Cikli i dytë

Një daulle e vjetër.....	41
Ndryshojnë edhe njerëzit.....	43
I shikon tregjet e klandestinëve.....	44
Bënë dritë në atë shtëpi.....	45
Për udhëtarët e vonuar të maleve.....	47
Peshkonin në lotin e stinës së pranverës.....	48
Sërish i hapi dritaret e drurëve.....	49
Bëjnë një atdhe tjetër prej balte.....	50
Mbështetur mbi drurin e akacies.....	51
Pa përfunduar stinët këtu.....	52
Lëshoj grepin e fatit.....	53
Një arixhi i moshuar.....	55
Që të mund të kthehem një ditë.....	56
Kush e shpiku dhembjen.....	57
Kjo kohë e ndryshkur.....	58
Mbi qetësinë e sterrës.....	59
Tashmë një qen e plakur.....	60
Një diell krejtësisht i ri.....	62
Ajo sërisht pret te moli.....	63
Ose po më ngrihet kujtesa.....	64
Në dritaret e fishkura të gjetheve.....	65
Jashtë në sterrë nuk ishte askush.....	66
Sonte s'dua të këndoј.....	67
Mendja të bëhet sterrë.....	68
Hyri në dhomë kryefjala.....	69
I bëjnë prush e hi.....	70
Mbi tavolinën time të punës.....	71
Sërish u fundosa.....	72
Era me një shkop magjik.....	73

Cikli i tretë

Edhe pas ikjes së yjeve.....75

Do ndryshojmë edhe ne.....77

Nuk po e kuptojnë perënditë.....78

Nëpër brigjet e kujtesës.....80

Edhe pas ikjes së yjeve.....82

Idili i një mbrëmjeje.....83

E di i njoh trenat e pikëlluar.....85

Nata këndonte një këngë të vjetër.....86

Tashmë si në ethe të shirave.....87

Ti vetë eja në varrimin tim.....88

Në zemrën time prej gjaku.....89

Më pritni te portat e jashtme.....90

Po ju them sërish.....91

Mbase fundi ishte një fillim i mbarë.....92

Era i shkulte rrënjët e pritjeve.....94

Katalogimi në botim – (CIP)

Biblioteka Kombëtare e Kosovës “Pjetër Bogdani”

821.18-1

Zaplluzha, Adem

Nëpër brigjet e kujtesës / Adem Zaplluzha. –
Prishtinë : “Trend”, 2016. – 107 f. ; 21 cm.

Shënime për autorin : f. 95-104

ISBN 978-9951-694-55-1